

ВАЗНЕСЕЊЕ

Свети Григорије Палама

**Све што је Господ учинио,
учинио је ради нас!**

На данашњи дан Господ није само, након Васкрсења, стао међу Своје ученике, него се и одвојио од њих. Он се пред њиховим очима вазнео на небо, ушао у истинску Светињу над Светињама и сео са десне стране Оца, изнад сваког началства и власти,

изнад сваког имена и достојанства које се познаје и именује како у овом тако и у будућем веку. Као што је и пре Васкрсења Господњег било много васкрснутих, тако је и пре Његовог Вазнесења било много вазнетих. Дух је узнео пророка Јеремију, а ангео Авакума. Изнад свега се пише о ватреној кочији којом је био узнесен Илија. Он, међутим, није прешао границу земље (земљине атмосфере) и била је то само нека промена места, јер вазнесењем је сваки од њих узиман са земље, али није излазио изван граница земље. Исто тако су се и они који су били васкрснути изнова враћали у земљу и умирали. Међутим, када је Христос васкрсао из мртвих, смрт није могла да овлада Њиме, исто као што се сада, када се вазнео, сва висина нашла под ногама Његовим, сведочећи свима да је Он Бог Који је изнад свега.

Ово је откривена (јављена) Гора Господња, каже Исаија (Иса. 2; 2), а изнад свих врхова духовних гора је дом Божији - тело Господње, јер у телу није дошао ни ангео ни човек, него Сам Господ Који нас је спасао, поставши ради нас сличан

нама и истовремено непромењено остао Бог. И као што, силазећи, није променио Своје обитавалиште него је снисходио, тако ни сада, усходећи, Он није променио обитавалиште божанске природе, него је на вишњи престо посадио нашу природу коју је примио. Заиста, требало је да прворођени из мртвих изведе пред Бога нашу природу, као неки зачетак прворођених испред целог рода.

Све оно што је Господ, нерођен и нестворен по Својој Божанској природи, учинио - учинио је ради нас. И тај земаљски живот који је проживео - Он је проживео ради нас, показујући нам пут који води у истински живот; и то што је пострадао у телу - пострадао је ради нас, исцељујући наше страсти; ради наших сопствених грехова отишао је у смрт; ради нас је и васкрсао и вазнео се, припремајући нам Васкрсење у бескрајном веку, јер сви који наслеђују овај живот подражавају, колико је то могуће, савршавање Његовог домостроја на земљи.

Зашто је стао међу њих и ишао са њима? *Изведе их напоље до Витаније* - каже Еванђелист - *и подшавши руке Своје благослови их* (Лк. 24,50). Зато, да би показао да је потпуно здрав и неповређен; да би показао да су Му ноге снажне и сасвим јаке; али и да су ране од клинова и руке управо онакве какве су биле када су прибијене на Крст, и копљем прободено ребро, а можда и трагове од удараца, показујући све то као доказ Спасоносних Страдања. Чини ми се да речима *стаде међу њих* Еванђелист показује да је Он самом Својом појавом и благосиљањем утврдио њихову веру у Њега. Он није стао само посред свих њих, него и посред срца свакога од њих и утврдио је веру, тако да се за свако срце може рећи оно из Псалма: *Бог је усред њега, неће се поколебати* (Пс. 45; 6). Од тог времена, апостоли Господњи постали су чврсти и непоколебиви.

Свештеник Данил Сисојев

Грех обогаћује живот, забрањени плод је слатак?

Хајде сада да говоримо о томе шта је грех. Грех је - бунт против Бога, грех је безакоње. Грех је нарушавање Закона Божијег, следи да је грех – рођак смрти. Зашто? Зато што је Закон био створен за живот. Зар је Бог смишљао Закон да би мучио?

Јако велика заблуда постоји у вези са тим што људи мисле да грех обогаћује живот, као што се говори: забрањени плод је слатак. Међутим, пошто је грех безакоње, следи да он води у смрт. Библија говори да је грех – шкргут зуба, речено је да је грех – крик, вапај. „И рече Господ: Вика је у Содому и Гомору велика, и грех је њихов грдан. Зато ћу сићи да видим еда ли све чине као што вика дође преда ме; ако ли није тако, да знам“ (1 Мојс. 18:20-21). У Содому су се људи бавили противприродним гресима и Бог је пошао да види како се понашају људи у Содому. Грех је блуд. Грех је тескоба, грех је чамотиња, мржња, грех је злоба. Грех је распадање, труљење, бол, пропаст. То обогаћује живот?! Грех је болест. Без болести би живот био досадан? Замислите: нико није болестан, нема грипа... Како живети без грипа, то је потпуно немогуће! То је јако важно разумети, зато што је представа о лепоти греха лажна, људи реално чак и не схватају, не замишљају се над оним што изговарају.

Хајде да узмемо неки апстрактни грех на начин на који га приказују на телевизији, када се у неком филму опева прељуба или неки одважни човек убија све редом. Узмимо нашу обичну стварност, не ону са телевизије, већ реалност живота, на пример, неверност мужа жени или жене мужу – то је лепо? Човек тајно вара, обмањује, лаже, а затим се боји свега. Има осећање прљавштине, има скандал у породици, сумњу. Свађе, туче... Несрећна деца... То је добро!? Хајде поштено реците. Ако не улепшаваш, све је то мрачно. Ничег доброг у томе нема. Грех је безакоње, грех је оно што разара човека. Човек који нарушава природне законе ће погинути. Ако човек скочи са шеснаестог спрата разбиће се зато што је нарушио природне законе, које је, наравно, установио Бог. Али и човек који је нарушио заповест Божију – „не чини прељубу“, такође ће погинути. Штавише, уочава се директна веза између греха и болести. Лекари су из сопственог искуства уочили следеће: алкохоличари оболевају од цирозе јетре; горди људи од лудила, шизофреније јако често. Људи који све време размишљају о будућности, све време се нервирају, то јест, који су са тачке гледишта Цркве просто раздражљиви – добијају чир на желудцу. Људи који су охоли, који се грабе за власт, страдају од исхемијске болести срца. Медицини су познате и значајније ствари. Човек који јако завиди ризикује да оболи од рака. Ова веза се јасно уочава за многа обољења. То не значи да је сваки човек који болује од рака завидљивац, али са друге стране, човек који завиди ће највероватније оболети од рака. Зато што душа и тело човека састављају једну целину. Ето, човек се стиди, њему лице црвени. Истина, то се јако ретко дешава, али се раније догађало, можда се још неко овде сећа тога. Раније је постојало једно осећање – стид. Човек, ако је срећан, смеје се, лице сија. Душа и тело су повезани, то је нормално. Зато и грех и добро делују на човека.

Митрополит Јеротеј Влахос

**Светогорски подвижник о
разлици између медитације и
молитве**

*(из књиге Једна ноћ у пустињи
Свете Горе)*

Прво: Исусова молитва исповеда веру у Бога који је створио васељену и Који управља њоме љубећи је. Спасење се постиже “у Богу”. Ми Га из тих разлога приликом молитве умољавамо, говорећи: “Помилуј ме”.

Друго: Исусовом молитвом се не бије бој за сусрет са безличним богом. Ми не тежимо уздигнућу у “савршено ништа(вило)”. Наша молитва управља пажњу на личнос(т)ног Бога, Богочовека Исуса, те из тог разлога говоримо: “Господе Исусе Христе, Сине Божији”. Божанска и људска природа сједињују се и сусрећу у Христу, наиме, у свеукупном Богу Слову и свеукупном човеку: *Јер у Њему обитава сва пунота Божанства телесно* (Кол. 2:9).

Треће: Непрестана Исусова молитва не одводи у стање гордости. Религијско-философска учења (далекоисточна) запоседнута су гордошћу. Ми пак, помоћу Исусове молитве, тежимо блаженом стању смиреноумља. Ми велимо: “Помилуј ме грешног”, сматрајући себе најубогијим и најгорим од свих. Ми не презиремо ни једног од наше браће.

Четврто: Као што смо малочас нагласили, спасење није апстрактно стање него сједињење са Богом, Светом Тројицом у Личности

Господа нашег Исуса Христа. Додуше, ваља подвући да ово сједињење не потире људски удео - ми не бивамо “прогутани” будући да смо и сами личности.

Пето: Са узрастањем наше молитвене зрелости постајемо способни да разлучујемо грешке. Постајемо кадри да опазимо, предупредимо и пресечемо енергије сатане и демона и истовремено, да приметимо и препознамо енергије Христа. Почињемо да запажамо обмане ђавола који се, више него често, преобликује и у анђела светла. Дакле, почињемо да разлучујемо добро од зла, нетварно од тварног.

Шесто: Подвиг “Исусове молитве” повезан је са очишћењем душе и тела од нагрисајућег дејства страсти. Наш циљ није стоичка апатија него, далеко више и другачије од тога, динамичко стање бестрасности. Ми не тежимо усмрћењу страсти већ њиховом преображењу. Ми бијемо љуту битку за преображавање изопачених стања душе која у нама подстиче ђаво.

Седмо: Ми Исусовом молитвом не покушавамо да ум одведемо у савршено ништавило, већ покушавамо да га вратимо у срце и тако доведемо благодат Божију у душу, одакле ће се, надаље, проширити и на тело. *Јер гле, Царство Божије унутра је у вама* (Лк.17:21). Према учењу наше Цркве, лоше је телесно мудровање, а не тело као такво. Ми, дакле, не тежимо да уништимо тело, већ пружамо отпор покушајима да се оно обожава.

Осмо: Ми нисмо равнодушни према судбини света који нас окружује. Ми се непрестано молимо за свакога и за све. Ми смо молителји у име целог света. Не можемо уживати спасење сами за себе. Радост коју стичемо по цену ограђивања од других људи није, заправо, истинска радост.

Девето: Не дајемо велики значај психотехничким методима и различним положајима тела. Додуше, држимо да су неки од њих погодни за усредсређивање ума у срце, које је његова суштина. Затим их, пак, сасвим напуштамо као непотребне.

Јеромонах Јов Гумеров

Молитву и пост људи измислили?

Питање: Вера у Бога треба да буде у срцу. Обреде, молитве и постове – све су то људи измислили. Да ли је то Господу потребно?

Одговор: Обратимо се Божанском открочењу у потрази за одговором. Прво обредно дејство које помиње света Библија је Авељево приношење жртве: „принесе од првина стада својега и од њихове претилине. И Господ погледа на Авеља и на његов принос“ (1 Мојс. 4, 4). У истој овој књизи Постања читамо: „Бог рече Јакову: устани, иди горе у Ветил и ондје стани; и начини ондје жртвеник Богу, Који ти се јавио“ (1 Мојс. 35, 1). Бог је рекао Јакову: начини ондје жртвеник Богу. Значи, нису људи измислили.

Исус Христос је принео Себе на Голготи за грехове целог света. Овом једином (због Божанског достојанства Христовог) Жртвом Спаситељ света је укинуо све старозаветне материјалне жртве, али су духовне жртве у Новом Завету остале. Првоврховни Апостол призива: „И ви сами као живо камење зидајте се у дом духовни, свештенство свето, да бисте приносили жртве духовне, благопријатне Богу, кроз Исуса Христа“ (1 Петр. 2, 5). Други Апостол, којег је Господ назвао Мој сасуд изабрани (Дап. 9, 15) каже: „Кроз Њега, дакле, непрестано да приносимо Богу жртву хвале, то јест, плод усана које исповједају Име Његово. А добротинство и

заједништво не заборављајте; јер се таквим жртвама угађа Богу“ (Јевр. 13, 15).

Сад о молитви. Обратимо се поново Светом Писму. „Потом јави се Господ Соломуну ноћу и рече му: услишио сам молбу твоју и изабрао сам то мјесто да Ми буде дом за жртве ... Јер сада изабрах и посветих дом тај да буде име Моје ту довијека; и биће ту очи Моје и срце Моје вазда“ (2Дн. 7:12-16). У свештеној историји има много примера молитве праведника упућене Господу. У Новом Завету све живи и одише молитвом. Сам Господ је дао образац савршене молитве: Овако, дакле, молите се ви: Оче наш Који си на небесима, да се свети име Твоје; да дође царство Твоје, да буде воља Твоја и на земљи као на небу; хљеб наш насушни дај нам данас; и опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим; и не у веди нас у искушење, но избави нас од злога (Мт. 6, 9-13). Она се тако и назива – молитва Господња. Наш Спаситељ нас стално подстиче на молитву: „И све што узимате у молитви вјерујући, добићете“ (Мт. 21, 22); „како треба свагда да се моле, и да не клону“ (Лк. 18, 1). Размислимо: ако су се свети Апостоли, којима су биле откривене тајне духовног живота стално молили, да ли можемо нешто да приговоримо њиховом искуству: „Ови сви бијаху истрајно и једнодушно на молитви и мољењу“ (Дап. 1, 14).

У питању се тврди да људи нису измислили само обреде и молитве, већ и постове. Да ли је то тачно? Сам Исус Христос, оваплоћени Бог је пред почетак проповеди Јеванђеља постио четрдесет дана и четрдесет ноћи (Мт. 4, 2). Због чега је постио Спаситељ света Који није имао греха? Да би нас научио. Господ нас позива да постимо с радошћу: „А ти када постиш, намажи главу своју, и лице своје умири, да те не виде људи гдје постиш, него Отац Твој који је у тајности; и Отац твој који види тајно, узвратиће теби јавно“ (Мт. 6, 17-18). Као што видимо, Господ за истински пост обећава награду од Оца Небеског.

Елена Фетисова

Топли, нормални контакт са децом је – могућ!

Тинејџер се припрема за живот у коме очекује срећу и правду, све што му је потребно да зна о родитељима је: „А да ли су они нашли срећу? Јел’ има смисла да се угледам на њих или не?“

Ако родитељи не личе на срећне људе, тинејџер покушава да дефинише узроке томе и можда закључи да је ствар у материјалним проблемима, они су у крајњој линији, најупадљивији.

Он ће тражити љубав међу родитељима, радост, мир, и – ако не нађе, мислиће да је проблем у недостатку новца, и заиста ће онда следити питање: „Зашто сте нас рађали?“

Посебно се може очекивати сличан исход уколико и сами родитељи имају навику да на сав глас јадикују о материјалним тешкоћама и списку финансијски неостваривих маштања. Међутим, исто тако у другој породици други тинејџер види корен породичних проблема у татином послу или маминој успешној каријери – тако да се не можемо осигурати у свим варијантама. Осим да живиш, чувајући радост... А то није лако.

Што се тиче „комплекса“ о којима ретко ко да није чуо... Мени се чини да је на почетку потребно снаћи се са сопственим комплексима.

Ако новопечени отац озбиљно размишља шта да учини да у будућности његова деца не буду искомплексирана због одсуства ајфона, најбоље је пре свега да се сам отац озбиљно преиспита да нема он сам комплексе јер нема „добар“ ауто или још нешто слично.

Само постављање питања: „Шта да учиним да дете не би патило због недостатка овог или оног“, говори о томе да су управо родитељи због овог или оног недовољно спокојни.

Ако мама и тата немају осећање

незадовољства због мањка финансија са жељом да целом свету докажу своје невероватно материјално благостање – онда и деца имају много шанси да се не фиксирају исувише у будућем животу на материјална питања.

Често степен дечијег немира због немања свих тих „апарата и справица“ и одеће говори о његовом мишљењу о себи. Девојчица која мисли да није лепа, заиста може сваки месец да „цеди“ џепове родитеља, купујући нове и нове крпице. Дечаку који је несигуран у себе биће потребни „успеси“ у таблетима, телефонима и другој ликвидној имовини.

Овде је превенција само једна: обраћати пажњу на децу (позитивну пажњу), не „убијати их у појам“, не учити их од детињства лоше схваћеном смирењу, не бојати се исувише лепоте и упорности код сопствене деце. А то је већ јако тешко. Тако временом и долази до пуцања: „Ти си таква и таква!“ са поводом и без повода, посебно ако је и деце и брига заиста много, а мама је хронично уморна. Између осталог, дечије мишљење о себи је засебна тема.

Генерално гледано, све тешкоће одрастања, како материјалне, тако и нематеријалне, опасније су што је слабији контакт детета са родитељима, што мање у породици има оног једноставног блиског односа.

Међу мојим познаницима постоји много примера да је топли, нормални контакт са децом – могућ. И могуће је сачувати поверење, интересовање и љубав тинејџера према родитељима и њиховом начину живота.

Свештеник Георгије Максимов Родити за Бога!

Када се ослобађамо од уздања у себе, надања на сопствене снаге, знања и умеће, онда почињемо да заиста верујемо Богу и Бог на посебан начин улази у наш живот и делује кроз нас чак и без обзира на наше недостојанство. То доноси срећу са којом се мало шта може упоредити. Срећу да видиш задивљујуће деловање Промисла Божијег међу народом који седи у тами и сени смртној. Срећу да видиш како се духовно рађа нови хришћанин, како Православна вера преображава човека. Као што је писао Свети Николај Јапански: „Моја срећа на земљи је добро стање мисије... то је за мене једина истинска срећа на земљи.“ Ова срећа даје снаге мисионару да издржи све тешкоће на свом путу.

Један искусни архимандрит ми је једном приликом испричао нешто што му се догодило деведесетих година: „Понекада ми на исповест долазе жене које су извршиле абортус и говоре: ‘Баћушка, већ много година се кајем за тај грех, исповедам се, молим се, причешћујем. Међутим, тежина због оног што сам учинила свеједно не одлази. Шта да урадим да би ми Господ отпустио, да не би било више тежине на души?’ Једном приликом сам рекао неколицини таквих жена, најозбиљнијим међу њима:

‘Постоји начин.’

‘Који?’

‘Ето, убила си једног. Роди уместо њега другу двојицу за Бога.’

Видим запрепашћење: ‘Како да родим баћушка, немам мужа, а и да имам, већ сам стара.’

Ја им говорим: ‘Реч Божија говори: „Нека зна да ће онај који обрати грјешника са пута заблуде његове, спасти душу од смрти, и покрити мноштво грјехова“ (Јк. 5:20). Да ли си схватила шта значи ‘родити за Бога?’

Рекао сам им то, отишле су, прошло је доста времена и изненада ми долазе, тако радосне и говоре: “Баћушка, родиле смо!” Ја сам већ заборавио на тај разговор, гледам их и не схватам. Настављају: ‘Ја сам родила двадесеторицу, а она – скоро тридесет!’ Ја сам већ у потпуној недоумици.

‘Па, урадиле смо како сте нас саветовали. У Казахстану постоји место где никада није било свештеника. Отишле смо тамо, почеле са људима да говоримо о Богу, вери, да их припремамо за крштење, затим смо се договориле са свештеником, довеле га и он их је све крстио. И знате, таква радост и лакоћа на души и више нас не оптерећује ништа. Ниски поклон за савет оче! Али, знате, нама се допало и ми још желимо да рађамо за Бога.’“

Таква је благодат, сила и радост мисионарског служења.

